

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **F. O. J.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Čarňanským
sídlem Vodičkova 791/41, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2024, č. j. CPR-33120-10/ČJ-2023-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024 č. j. CPR-33120-10/ČJ-2023-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

„žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnuto tak, že odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 1. 7. 2023 č. j. KRPA-167312-21/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) se zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování žalobce, a to v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Bylo rozhodnuto, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování z území České republiky, a to povinností osobně se hlásit každé pondělí ve 9:00 hodin na pracovišti správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že správní vyhoštění je v jeho případě nepřiměřeným opatřením vzhledem k tomu, že se ještě v době platnosti výjezdního příkazu snažil učinit kroky k legalizaci svého dalšího pobytu na území získáním víza pro strpení. Když se mu to nepodařilo, dostavil se ihned po vypršení doby určené k opuštění území na cizineckou policii, aby se pokusil nastalou situaci napravit. Nesnažil se tedy dále schovávat a neoprávněně pobývat na území. Navíc by k vycestování z České republiky potřeboval cestovní pas, který v minulosti ztratil a nový lze opatřit pouze na velvyslanectví ve Vídni, k vycestování z území České republiky však nemá žádné oprávnění.
4. Rovněž nesouhlasil se stanovenou délkou doby, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU. Tato doba je nedostatečně odůvodněná a je přehnaně dlouhá vzhledem k tomu, jak dlouho trval neoprávněný pobyt žalobce, a vzhledem k jeho snaze napravit situaci vzniklou jeho nevycestováním z území na základě výjezdního příkazu.
5. Dle žalobce je dále chybný závěr žalovaného, že přijaté opatření nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného života pouze proto, že dcera žalobce v současné době pobývá na území X a jinou blízkou osobu na území České republiky nemá. O nepřiměřený zásah do rodinného života se jedná, neboť omezuje možnost soužití žalobce s dcerou po jejím návratu do ČR. Styk na jiných místech je vyloučen, společné soužití na území X je nepravděpodobné, neboť britské úřady mají možnost seznámit se se záznamy v Schengenském informačním systému a záznam o správním vyhoštění by pro ně mohl být záminkou k neudělení pobytového oprávnění žalobci. Napadeným rozhodnutím tak došlo k definitivnímu oddělení dcery od žalobce. Shledání v zemi původu žalobce je přitom prakticky nemožné, protože i žalobce sám se obává návratu do Nigérie kvůli sporům uvnitř komunity, jež vyústily v zabití jeho příbuzných.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

6. Rozpory v komunitě, ze které žalobce pochází, spočívají v tom, že žalobcův otec byl vůdčí osobou místního domorodého nekřesťanského náboženství známého jako *woodoo* a podle místních tradic by po smrti otce měl na jeho místo nastoupit právě žalobce. Ten je však odlišného náboženského vyznání (křesťan), proto tuto povinnost odmítl splnit a kvůli obavám z následků tohoto rozhodnutí (zabití) z Afriky utekl, následkem čehož byly zavražděny jeho matka i sestra, žalobce tyto okolnosti uvedl v řízení jako překážku ve vycestování. Na žalobcovu situaci tak nelze aplikovat obecné informace obsažené v závazném stanovisku k bezpečnosti otázce v Nigérii, které si žalovaný nechal vypracovat Ministerstvem vnitra České republiky. Stanovisko vychází z vyhodnocení situace neúspěšných žadatelů o pobytové oprávnění a hodnocení celkové situace v zemi, což však nelze použít na žalobcův konkrétní případ, který je spojen s konkrétními zvyky, pravidly a sankcemi uplatňovanými v jediném možném místě jeho návratu, kde žalobci zůstal po otci dům a jedině tam se může vrátit.
7. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál. Dle jeho názoru bylo v řízení posouzeno i odůvodněno vše, co bylo nutné, protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Trval na správnosti přijatých závěrů a odkázal na odůvodnění jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že v rámci správního řízení bylo vše vypořádáno zcela dostačujícím způsobem. Co se týče otázky přiměřenosti rozhodnutí, žalovaný rekapituloval, že se jí správní orgán I. stupně zabýval na str. 3-4 prvostupňového rozhodnutí, kde jsou shrnuty informace k pobytové historii žalobce, a na str. 6-10 prezentuje své závěry k jednotlivým kritériím přiměřenosti. Žalovaný pak své závěry uvádí na str. 7-8 napadeného rozhodnutí.
9. K žalobním bodům dodal, že vycestování cizince bez cestovního dokladu nemusí být tak komplikované, jak jej prezentuje žalobce. Tuto situaci předpokládá ust. § 114 zákona o pobytu cizinců. Ten zavádí „cestovní průkaz totožnosti“, který slouží cizinci nejen k vycestování do domovského státu, ale také k vycestování za účelem vyřízení cestovního dokladu.
10. Co se týče přislosti přijatého opatření, žalovaný upozornil, že žalobce neporušil právní předpisy pouze svým opakovaným neoprávněným pobytem. V minulosti byl již pětkrát odsouzen a postupně strávil v trestu odnětí svobody 7 let a 4 měsíce, bezpochyby tak naplňuje podmínku ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, na základě které lze zakázat vstup až na dobu 5 let. V tomto kontextu tak nelze přijaté rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří let považovat za nepřijatelné.
11. K námitce zásahu do rodinného života spočívajícího v omezení soužití žalobce s dcerou po jejím návratu do ČR žalovaný uvedl, že se jedná pouze o hypotetickou situaci. Své rodičovské povinnosti žalobce přestal plnit v roce 2014, kdy svou dceru viděl naposledy, jejich vztah je tak čistě formální. Dcera žalobce (občanka ČR) žije se svou matkou dlouhodobě ve X (cca od roku 2017-2018) a nic nenasvědčuje tomu, že by se dcera měla do České republiky v dohledné době vracet. Pokud by tak přece nastalo, může žalobce využít žádosti dle ust. § 122 zákona o pobytu cizinců sloužící k odstranění tvrdosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správního vyhoštění. Co se týče zmíněné neúspěšnosti žádosti o pobyt na území X, jedná se jen o domněnky bez reálného základu. Žalobce žádost ani nepodal, nelze proto předjímat, jaký bude její výsledek.

12. Ohledně posouzení možnosti vycestovat lze pouze zopakovat, že k hodnocení je příslušné Ministerstvo vnitra, které rozhoduje formou závazného stanoviska. V řízení bylo vyžádáno závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, jehož správnost byla následně přezkoumána ministrem vnitra, přičemž závěrem stanoviska je, že vycestování je možné.
13. Žalovaný za daných okolností navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 7. 7. 2019, č. j. KRPA-279804-60-ČJ-2017-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států, byla stanovena v délce 1 rok, neboť žalobce pobýval na území ČR nejméně od 3. 8. 2017, kdy byl zajištěn bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a dále pobýval na území ČR od 30. 7. 2017 do 3. 8. 2017, kdy byl zajištěn, bez platného oprávnění k pobytu; rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 7. 2017. Dále plyne ze správního spisu, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 21. 6. 2019, sp. zn. 67 T 56/2019, odsouzen za úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody v délce 4 let nepodmíněně, přičemž se jednalo již o žalobcovo páté odsouzení za spáchanou trestnou činnost (viz opis z rejstříku trestů), žalobce se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody od 10. 4. 2019 do 10. 4. 2023.
15. Žalobci byl dne 11. 4. 2023 udělen výjezdní příkaz se stanovou lhůtou k vycestování do 30 dnů, tj do 11. 5. 2023.
16. Dle úředního záznamu ze dne 12. 5. 2023, č. j. KRPA-167312-1/ČJ-2023-000022, byl žalobce zajištěn tohoto dne poté, co se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k řešení svého pobytu v ČR, nepředložil žádný průkaz totožnosti, pouze hraniční průvodku s vylepeným výjezdním příkazem. Učinil tak proto, že byl 10. 4. 2023 propuštěn z výkonu trestu a 11. 4. 2023 mu byl udělen výjezdní příkaz, č. j. KRPA-127653/ČJ-2023-000022, s lhůtou 30 dní k vycestování z území. Lustracemi bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné povolení či žádost k pobytu na území České republiky a je zařazen do evidence nežádoucích osob od 23. 7. 2019 do 12. 5. 2024.
17. Na základě toho bylo se žalobcem dne 12. 5. 2023 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.
18. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 12. 5. 2023 žalobce uvedl, že si je vědom svého opakovaného neoprávněného pobytu na území České republiky, ale neví, jak má vycestovat. Do rodné Nigérie, kde má rodinný dům, se bojí vrátit, má strach, že bude zabit stejně jako jeho matka a sestra kvůli tomu, že odmítl nastoupit na místo svého otce v místní náboženské skupině praktikující rituály, které otec dělal šéfa, sám žalobce je křesťan, naposledy tam byl v roce 2006. Nemůže bydlet ani jinde v Nigérii, protože by ho tam našli. Cestovní pas ztratil a nový si nechtěl na zastupitelském úřadě Nigérie vyřídit, protože měl strach, nyní tam však půjde, už strach nemá. Dále uvedl, že v České republice má dceru X, nar. X, které občas poslal peníze, když byl na svobodě. Ve vězení za ním nebyla ani jednou, ale telefonovali si, naposledy v roce 2017. Dcera už Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

asi 5 nebo 6 let bydlí s matkou v X, žalobce ji neviděl od roku 2014, než žalobce zavřeli, bydleli spolu i s její matkou ve společné domácnosti. Jinak žalobce v ČR nemá žádné blízké osoby, na území ČR byl žalobce opakovaně odsouzen za prodej drog.

19. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 30. 5. 2023, ev. č. ZS56039, je vycestování žalobce do Nigérie možné, na podkladě informací sdělených žalobcem se stanovisko zabývá situací v zemi původu žalobce, a to na podkladě shromážděných zpráv, které jsou součástí správního spisu. Z hlediska obav žalobce stanovisko uvádí, že žalobce nikdy neměl ve vlasti problémy se státními orgány, od popsanych událostí uplynulo 17 let, kdy dotyčný nebyl v zemi původu, je tak nepravděpodobné, že by problém ještě trval, pokud by se cítil ohrožen, může se obrátit na policii či jiný orgán ve své vlasti nebo se přestěhovat na jiné místo v Nigérii, jak vyplývá z Informace OAMP ze dne 23. 11. 2022. Jedná se o dospělou, zdravotně způsobilou a svéprávnou osobu, která je schopna se o sebe ve vlasti v dostatečné míře postarat.
20. Dle vyrozumění ze dne 7. 6. 2023 byla dcera žalobce ustanovena dalším účastníkem v řízení. Usnesením ze stejného dne bylo jejím opatrovníkem ustanoveno statutární město X, Oddělení sociálně-právní ochrany dětí.
21. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 1. 7. 2023 bylo dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců žalobci uloženo správní vyhoštění a byla mu stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, a to v délce tří let. Dle odůvodnění bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky vstoupil v roce 2006 a od té doby zde nepřetržitě pobývá. Do ČR přicestoval požádat o azyl, ale žádost vzal zpět, protože na území uzavřel sňatek, ze kterého má dceru. V současnosti je žalobce rozvedený a dcera žije s matkou. Žalobce na území pobýval od 30. 7. 2017 (po propuštění z výkonu trestu) do 3. 8. 2017, kdy byl zajištěn, bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Dne 7. 7. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 23. 7. 2019 a bylo vykonatelné dne 23. 8. 2019. Žalobce byl pro úmyslný trestný čin odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 4 let od 14. 10. 2019 do 10. 4. 2023. Den po propuštění byl žalobci vydán výjezdní příkaz. Dne 12. 5. 2023 se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k řešení své situace, je veden v ENO od 23. 7. 2019 do 15. 5. 2024, dne 12. 5. 2023 s ním byly zahájeny úkony trestního řízení pro jednání mající znaky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Co se týče přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně posoudil, že se jedná o zásah přiměřený. Dcera žalobce bydlí v X, ale žalobce neví přesně kde, nejsou v pravidelném kontaktu, neviděl jí od roku 2014. Jedná se tedy pouze o formální vztah, nikoli o skutečnou péči. Na území ČR nemá nikoho ze své rodiny nebo blízkých, ani není na nikom jakkoliv závislý, nesdílí domácnost s občanem ČR nebo EU. Na území nemá větší materiální zázemí, ani kulturní, sociální či ekonomické vazby. Žalobce opakovaně porušil právní předpisy, opakovaně se na území vyskytoval neoprávněně a dopouštěl se trestné činnosti. Správní vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života a života blízkých, ale dopad není vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce nepřiměřený. Žalobce nemá zdravotní potíže a také nedosahuje věku, který by bránil zpětnému začlenění do společnosti. Co se týče možnosti vycestování do země původu, správní orgán I. stupně plně odkázal na závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra, ev. č. ZS56039, podle kterého je vycestování možné. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí na tři roky, a to vzhledem k délce a závažnosti žalobce opakovaného porušování právních předpisů spočívající v jeho opakovaném neoprávněném pobytu na území České republiky, a to ve střední hranici zákonného rozpětí. Žalobce od prvního vedeného správního řízení vyvíjí takové aktivity, aby nemusel vycestovat z území, na území páchal trestnou činnost v podobě prodeje tvrdých drog a dále pak nerespektoval rozhodnutí správních orgánů. Za jednání tohoto charakteru lze uložit vyhoštění až 5 let, správní orgán I. stupně ale přistoupil ke střední hranici zákonného rozpětí. Žalobce se opakovaně na území odmítl chovat dle pravidel a porušoval právní předpisy této země. Jako polehčující okolnost ale správní orgán I. stupně vzal v potaz, že se žalobce dostavil dobrovolně a po celou dobu řízení spolupracoval. Rozhodnutí o správním vyhoštění je tedy k povaze a míře protiprávního jednání cizince zcela přiměřené a v souladu se zákonem.

22. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 17. 7. 2023 blanketní odvolání, které dne 8. 8. 2023 doplnil o odůvodnění. Namítal, že prvostupňové rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Jeho důsledkem by svou rodinu již nikdy neviděl a jeho nezletilá dcera by definitivně ztratila otce. Dále by nucené vycestování žalobce vystavilo vážnému riziku ohrožení jeho života a zdraví. Poukázal na to, že na základě informací o bezpečnostní situaci v Nigérii existuje na území silná represe náboženského vyznání ze strany ozbrojených náboženských skupin, jeho otec byl knězem, po jeho smrti se žalobce odmítl stát jeho nástupcem, proto mu členové islámské skupiny X začali vyhrožovat smrtí. Navrhoval proto, aby žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
23. V závazném stanovisku ze dne 3. 1. 2024, č. j. MV-177979-2/OAM-2023 ministr vnitra ČR potvrdil závazné stanovisko ze dne 30. 5. 2023, ev. č. ZS56039 a konstatoval, že vycestování žalobce do Nigérie je možné. Co se týče namítané špatné bezpečnostní situace, především související s aktivitami náboženské teroristické skupiny X, zjistil ze shromážděných podkladů, že na území Nigérie neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by zasahoval celé území, a žalobce se nenarodil ani dlouhodobě nepobýval v oblastech, kde se nachází základny této teroristické organizace či kde ve zvýšené míře útočí na civilní obyvatelstvo (tj. na severovýchodě země). Lze se oprávněně domnívat, že žalobce nebude v ohrožení života či důstojnosti. Navracející se občané navíc nečelí žádnému závažnému bezpečnostnímu riziku. Poukázal na to, že žalobce již dvakrát žádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany (2006 a 2014) z důvodu ohrožení života ze strany náboženské sekty, jeho žádosti však byly shledány jako nepodložené.
24. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024 žalovaný shledal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem, správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo dostatečným způsobem prokázáno, že nejsou důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí a s ohledem na nutnost zachování proporcionality pak zcela správně ve výši tří let. Konstatoval, že žalobce samotný skutek a zjištěné okolnosti nerozporuje. Ve vztahu k námitkám špatné bezpečnostní situace v Nigérii žalovaný odkázal na závazné stanovisko ze dne 30. 5. 2023,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ev. č. ZS56039, které bylo dne 3. 1. 2024 potvrzeno ministrem vnitra, přičemž závěrem obou závazných stanovisek je v případě žalobce možnost vycestování. Co se týče nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, žalovaný se plně ztotožňuje se závěry přijatými v prvostupňovém rozhodnutí. Deklarovaný vztah otce a dcery je pouze formální, žalobce dceru neviděl od roku 2014 a naposledy s ní mluvil v roce 2017, navíc od svého příjezdu do ČR (2006) žalobce postupně strávil 7 let a 4 měsíce ve výkonu trestu odnětí svobody. Dcera žije se svou matkou od roku 2017-2018 v X, ale žalobce ani neví kde. Svou rodičovskou funkci fakticky přestal plnit v roce 2014 a prvostupňové rozhodnutí tak nemůže způsobit větší zásah do soukromého a rodinného života žalobce či jeho dcery, než dosud žalobce způsobil sám. Žalobcovy občasné telefonáty s dcerou či její matkou, ani příležitostná finanční výpomoc, nemohou zvrátit skutečnost, že žalobce nemá rodinné vazby na území ČR, nýbrž mimo toto území v X. Své úsilí o sloučení rodiny by tak měl směřovat do X. Správním vyhoštěním zde nedochází k faktickému roztržení fungující rodiny s nezletilým dítětem. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu s právními předpisy, náležitě zjistil skutečný stav věci, pro rozhodnutí získal potřebné podklady a zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Na základě vyhodnocení zajištěných důkazů je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí je opatřením zcela přiměřeným a odpovídajícím zájmu sledovanému zákona o pobytu cizinců. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech. Žalovaný se se závěry správního orgánu I. stupně zcela ztotožnil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
27. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
28. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
29. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

30. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) *Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.* (odst. 2)
 31. Ze správního spisu i z obou správních rozhodnutí je zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť opakovaně porušoval právní předpisy, a to tím, že se opakovaně nacházel na území České republiky bez pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu, dopouštěl se opakovaně trestné činnosti, jak vyplývá z evidence rejstříku trestů, byl mu udělený výjezdní příkaz s platností od 11. 4. 2023 do 11. 5. 2023, avšak ze země nevycestoval, nachází se v evidenci nežádoucích osob od 23. 7. 2019 do 12. 5. 2024. Ostatně, žalobce ani ve správním řízení, ani v žalobě, nezpochybňoval že se zmíněného jednání dopustil. Namítal však, že v jeho případě není uložení správního vyhoštění přiměřeným opatřením vzhledem k tomu, že se snažil učinit kroky k legalizaci svého pobytu a po vypršení lhůty určené výjezdním příkazem k opuštění území se dobrovolně dostavil k řešení své situace.
 32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 - 35 shledal, že: „Aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců je podmíněna úvahou o přiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k povaze porušení právního předpisu, kterého se cizinec dopustil. Citované ustanovení totiž stanoví, že správní orgán uloží správní vyhoštění při opakovaném porušení právního předpisu, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41). A dále v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015 - 37, tento soud konstatoval, že: „konstrukce § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců v sobě obsahuje korektiv, pomocí něhož je možné zohlednit situace, kdy sice cizinec porušil opakovaně právní předpis, nicméně jde o porušení spíše méně závažného charakteru. Tímto korektivem je nezbytnost naplnění kumulativně formulované podmínky přiměřenosti (opakovaného) porušení právního předpisu tak závažnému zásahu do životních poměrů cizince, jakým je správní vyhoštění až na dobu pěti let. Znamená to tedy, že správní vyhoštění lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takového opakovaného jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky.“
 33. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že správní vyhoštění je v tomto případě nepřiměřeným opatřením. Z ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a ze shora uvedené judikatury je patrné, že podmínka přiměřenosti se u dané skutkové podstaty vztahuje k opakovanému porušení právního předpisu, a umožňuje tak správní vyhoštění neuložit v případě méně závažného opakovaného porušení, kdy by správní vyhoštění bylo příliš přísným opatřením. Tak tomu ovšem není v posuzovaném případě.
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Jak ve svém rozhodnutí popsal správní orgán I. stupně i žalovaný, žalobce byl v České republice několikrát odsouzen, převážně za drogovou trestnou činnost, k trestu odnětí svobody, kde v souhrnu strávil 7 let a 4 měsíce, dále opakovaně porušoval právní předpisy svým neoprávněným pobytem na území České republiky a pobytem bez cestovního dokladu, který trval nejprve od 30. 7. 2017 do 3. 8. 2017, jak vyplývá z prvního rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 7. 2019, č.j. KRPA-279804-60/ČJ-2017-000022, a dále poté, co neopustil území ve lhůtě 30 dní stanovené výjezdním příkazem ze dne 11. 4. 2023, č. j. KRPA-127653/ČJ-2023-000022, a i nadále zde setrval, od 23. 7. 2019 do 12. 5. 2024 je zařazen do evidence nežádoucích osob. Žalobce se tak dopustil mnoha závažných porušení právního řádu, zejména jeho opakované páčání trestných činů v oblasti drog lze považovat za jednání s významným dopadem na společnost, veřejný pořádek a veřejné zdraví, dále opakovaně nerespektoval své povinnosti podle zákona o pobytu cizinců. Uložení správního vyhoštění je tak těmito porušeními přiměřené a skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců tím byla naplněna. Je-li naplněna skutková podstata dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru nemá prostor pro správní uvážení.

34. V daném případě na shora popsané naplnění příslušné skutkové podstaty nemůže mít vliv ani tvrzené jednání žalobce, kterým se po dobu platnosti výjezdního příkazu snažil legalizovat svůj pobyt získáním víza pro strpění. Pokud se to žalobci nepodařilo a nedisponoval nezbytným pobytovým titulem, byl povinen nejpozději s uplynutím platnosti výjezdního příkazu vycestovat. Z hlediska naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců není rozhodné ani to, že se po vypršení lhůty určené k opuštění území dobrovolně dostavil k řešení nastalé situace, neboť jak je uvedeno výše, v té době již byly všechny podmínky pro uložení správního vyhoštění naplněny, daná okolnost tak mohla být a byla zohledněna v jeho prospěch pouze z hlediska stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států.
35. Rovněž je třeba doplnit, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52).
36. Z hlediska posouzení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, záleží na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).

37. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní individuální okolnosti případu žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, který opakovaně páchal trestnou činnost a opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců zejména svým neoprávněným pobytem, dále vzaly v potaz, že na území České republiky nemá větší materiální zázemí, ani kulturní, sociální, ekonomické či rodinné vazby (k tomu viz dále), netrpí zdravotními potížemi a nedosahuje věku, který by bránil zpětnému zapojení do společnosti. Zároveň správní orgány ve prospěch žalobce hodnotily skutečnost, že se dobrovolně dostavil k řešení své pobytové situace a po celou dobu správního řízení spolupracoval. Přistoupily proto ke střední hranici zákonného rozpětí a stanovily, že žalobci nebude umožněn vstup na území členských států EU po dobu tří let. Nelze tak souhlasit s námitkou žalobce, že by správní orgány dobu tří let dostatečným způsobem neodůvodnily.
38. Soud má po zhodnocení těchto okolností za to, že uložení správního vyhoštění a zákazu pobytu v délce tří let je zcela adekvátní, nijak nevybočující z obvyklé praxe správních orgánů, stále se jedná o opatření nedosahující plné výše možné zákonné sazby (která činila až pět let). Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014 č.j. 4 Azs 7/2014-36, kde tento soud v případě stejné skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce tří let v případě maření rozhodnutí o správním vyhoštění, dále lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2019 č.j. 2 Azs 92/2018-28, ve kterém soud neshledal nepřiměřeným uložení správního vyhoštění v délce čtyř let v případě maření původního rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, námitka není důvodná.
39. Pokud jde o absenci cestovního dokladu, žalobce ve správním řízení uvedl, že jej ztratil a poté se bál požádat o nový, nicméně při výslechu deklaroval, že se pro cestovní doklad na zastupitelský úřad Nigérie dostaví. Soud k tomu uvádí, že i kdyby žalobce cestovním dokladem nedisponoval, nemá to vliv na možnost uložení správního vyhoštění, ani na možnost realizace vycestování žalobce, neboť dle § 114 zákona o pobytu cizinců může policie žalobci na jeho žádost vystavit cestovní průkaz totožnosti k vycestování.
40. Co se týče přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, upozorňuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod: *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva*
Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. r, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvními stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému.“

41. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce má nezletilou dceru s českým občanstvím. V této situaci bylo proto třeba postupovat mimo jiné též v souladu s principem nejlepšího zájmu dítěte zakotveným v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, ve kterém je uvedeno, že: „(...) zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. (...) [S]táty, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35)
42. Při zjišťování skutkového stavu správní orgány vycházely zejména z vyjádření žalobce, který uvedl, že má z předchozího manželství dceru, která se svou matkou žije od roku 2017/2018 ve X a žalobce ji neviděl od roku 2014, bydlel s ní ve společné domácnosti pouze před tím, než nastoupil výkon trestu odnětí svobody. Zároveň je třeba podotknout, že žalobce strávil významnou část života své dcery ve výkonu trestu odnětí svobody, kde ho dle jeho vyjádření dcera s matkou nenavštěvovaly. Žalobce dceři občas poslal peníze, ovšem nikoli v průběhu výkonu trestu odnětí svobody. Ve správním řízení byla dcera ustanovena účastníkem řízení a opatrovníkem ji bylo určeno statutární město X, oddělení sociálně-právní ochrany dětí, k probíhajícímu řízení se ale nijak nevyjádřili. Stejně tak byla dcera žalobce v soudním řízení vyrozuměna soudem o probíhajícím řízení jako potenciální osoba zúčastněná na řízení, na tuto výzvu však ve stanovené lhůtě ani později nijak nereagovala.
43. Na základě uvedeného lze shrnout, že dcera žalobce není nijak závislá na jeho péči a plně se o ni stará matka, její vztah se žalobcem je pouze formální, naposledy se viděli před mnoha lety a neudržují ani jiný kontakt, dcera žije s matkou mimo Českou republiku (v X), žalobce ani nemá přesnou adresu, nic nesvědčí o tom, že by se dcera měla do České republiky vracet. Zmíněnou sporadickou finanční výpomoc ze strany žalobce lze stěží považovat za řádné plnění vyživovací povinnosti, navíc Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 - 33, upozornil, že: „rodinný život není zdaleka představován pouhou vyživovací povinností (...). Jeho podstata je naopak v udržování pravidelných osobních kontaktů a upevňování vzájemných vztahů.“ Žalobci pak nic nebrání, aby dceři finančně přispíval i z domovského státu. K žalobcově námitce týkající

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

se toho, že správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem, protože omezuje možnost jeho soužití s dcerou po jejím návratu do České republiky, soud uvádí, že se jedná pouze o hypotetickou situaci, přičemž dle skutkového stavu zjištěného ve správním řízení nic nenásvědčovalo tomu, že by se dcera měla do České republiky vracet. Správní orgán však musí rozhodovat dle skutečného stavu, nikoli dle hypotéz. Žalovaný tak nepochybil, pokud vycházel z toho, že dcera žalobce na území České republiky ani Evropské unie nežije, a tedy vyhoštění žalobce nemůže být nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života. Lze též odkázat na vyjádření žalovaného, kde upozornil na možnost postupu podle ust. § 122 zákona o pobytu cizinců pro případ, kdy by tato hypotetická situace nastala. K námitce nezískání pobytového oprávnění na území X z důvodu možnosti britských imigračních úřadů seznámit se se záznamy o správním vyhoštění soud podotýká, že se jedná pouze o ničím nepodloženou spekulativní domněnku žalobce. Co se týče dalších kritérií vycházejících z judikatury k čl. 8 Úmluvy, žalobce nemá na území jiné blízké osoby, vydělává si občasnými brigádami a přespává u známých, několik let ze svého pobytu na území strávil ve vězení. Nelze tak mluvit o pevných společenských a kulturních vazbách či vysokém stupni integrace do společnosti. Žalobce se opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti, pobýval na území bez platného pobytového oprávnění a vědomě neopustil území v době platnosti výjezdního příkazu.

44. Jak vyplývá z výše zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu, přestože je zájem nezletilého dítěte nezbytné považovat za středobod úvah o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze bez dalšího dospět k tomu, že správní vyhoštění je nepřiměřené jen proto, že žalobce má nezletilou dceru. Zejména s ohledem na charakter vzájemného vztahu žalobce a jeho dcery, který je v podstatě pouze formální, kdy dcera ani v České republice nežije, a s ohledem na charakter protiprávního jednání žalobce tedy v tomto případě převáží zájem společnosti na vyhoštění žalobce. Lze tak shrnout, že správní orgány došly při zvážení všech nutných okolností ke správnému závěru, námitka je nedůvodná.
45. K námitce ohledně hrozícího nebezpečí při návratu do Nigérie je třeba uvést, že žalovaný se otázkou, zda žalobci může ve státě původu hrozit skutečné nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, zabýval a správní orgány si v souladu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádaly závazné stanovisko, zda je vycestování do země původu možné. Žalobce uvedl, že hlavní nebezpečí pro jeho osobu spočívá v tom, že jeho otec byl vůdčí osobou (šamanem) místního nekřesťanského náboženství a žalobce měl po otcově smrti nastoupit na jeho místo, to však odmítl učinit a teď mu ze strany příznivců tohoto náboženství hrozí smrt. V závazném stanovisku ze dne 30. 5. 2023, ev. č. ZS56039, bylo zhodnoceno, že v Nigérii je zaručena svoboda volného pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, ale existují občanská omezení volného pohybu daná bezpečnostními důvody v oblastech, ve kterých hrozí teroristické útoky a etnické či náboženské násilí. K žalobcově konkrétní situaci bylo uvedeno, že nikdy neměl potíže se státními orgány své vlasti a od popisované události uplynulo už 17 let, kdy dotyčný nebyl v zemi původu. Je tedy nepravděpodobné, že by toto nebezpečí stále trvalo, žalobce má v každém případě možnost požádat o ochranu policií či jiný státní orgán. V Nigérii navíc neexistuje centrální evidence obyvatel a pouze na základě čestného prohlášení zde lze získat novou identitu vystavením nového rodného listu s jiným jménem a datem narození. Je tak prakticky nezjistitelné, kde se který občan nachází. Stanovisko tedy reagovalo zcela konkrétně na individuální situaci žalobce, nejedná se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pouze o vyhodnocení situace neúspěšných žadatelů o pobytová oprávnění a obecné hodnocení celkové situace v zemi původu.

46. Žalobce následně ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí svá tvrzení poněkud pozměnil v tom smyslu, že mu hrozí nebezpečí ze strany členů náboženské skupiny X. Na to druhé závazné stanovisko ze dne 3. 1. 2024, č. j. MV-177979-2/OAM-2023, reagovalo konstatováním, že cizinec se nenarodil, neměl trvalé bydliště nebo dlouhodobě nepobýval v oblastech, kde se nachází základny teroristické skupiny X či kde ve zvýšené míře útočí na civilní obyvatelstvo, stanovisko přitom vycházelo přímo z informace OAMP ze dne 20. 10. 2023 týkající se X, přičemž proti tomuto vyhodnocení ani žalobce v žalobě ničeho nenamítal. Obě závazná stanoviska tak uzavřela, že vycestování v případě žalobce možné je. Soud považuje obě závazná stanoviska za dostatečná a přezkoumatelná, obě vycházejí z adresných a aktuálních informací o zemi původu a adekvátně reagují na tvrzení a námitky uplatněné žalobcem, stanoviska rovněž výslovně komentují, že se situace liší v různých částech země, a uvádějí, v čem spočívají specifika žalobcova místa původu. Soud tak má za to, že žalovaný se s otázkou hrozícího nebezpečí v zemi původu řádně vypořádal, přičemž nedospěl k tomu, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce neuvedl žádné námitky, kterými by správnost závěrů žalovaného zpochybnil.
47. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.